

[Oluf Pedersen.]

på byg på 43 kr.; da man nåede marts, havde man en bygpris på 30 kr., da man nåede til oktober 1922 havde man en pris på 21 kr. 50 øre. Hvedeprisen var faldet til november 1921. I løbet af et år faldt den til halvdelen af den i kornloven fastsatte pris, og rug faldt omtrent tilsvarende. Det var en lov, som var meget dyr for staten, uforvarligt dyr, og det var en lovgivning, som var dyr for de unge, der havde købt i den periode.

Jeg mener derfor, det er uforvarligt at lave en kornlov med højere priser. Og her må man jo ikke glemme, at regeringen med det herredømme, den har over importen — et herredømme, som man ikke havde noget tilsvarende til i 1921, men som man nu har taget sig —, vil være i stand til at opretholde de høje priser, og der er vel ingen tvivl om, at en regering, som har købt alt korn til denne pris, vil sikre sig, at kornprisen ikke falder, og det synes jeg også er meget farligt. Vi har jo haft et eksempel på, hvordan det virker, når man begrænser importen, nemlig med hensyn til havren, hvor det har ligget sådan, at der har været en prisnedgang på havre på 19 kr., medens der for byg kun har været en nedgang på 10 kr.; havren er altså gået 9 kr. mere ned end byggen. Årsagen må søges i, at der har været tilført markedet større partier havre; der skal ikke så forfærdeligt meget til, før det virker i nedadgående retning på prisen. Nu ved jeg, at man indenfor landbruget ser med megen skepsis på al denne kornhandel, på de centralindkøb, der foregår o. s. v. Man siger, at der tages en urimelig avance, man siger, at der manipuleres på forskellig måde, og at det ikke er muligt for et almindeligt menneske at sætte sig ind i, hvor megen begrundelse der er for det. Dette med at lave centralindkøb i stedet for at have den frie konkurrence anser jeg for at være en meget stor fejl. Men ud fra dette, at jeg synes, det er uforvarligt at forhøje prisen fra i fjor, når man tager i betragtning, at kornpriserne er faldende, og at en stigning af den i ordningen ansatte pris kunne virke modsat et prisfald, mener jeg det naturligt, at jeg støttede det forslag, der fremkom fra socialdemokratisk side om at holde det sidste års brødkornspris. Jeg mener ikke, det kan være en opgave for rigsdagen at lave en lov, som man kan regne med driver kornpriserne op eller modvirker en nedgang.

Det socialdemokratiske parti stillede jo dette forslag og fastholdt det, indtil det

pludselig opgav det for ikke at risikere, at dets forslag om børnetilskud blev vedtaget her i tinget i en forbedret skikkelse. Det er ikke nemt at se, hvorfor man opgiver et forslag, man har stillet om brødkornsprisen, for ikke at risikere at få vedtaget et andet forslag, man har stillet i en forbedret skikkelse. Det er ikke så helt ligetil at forstå, men det får vi måske en forklaring på senere i løbet af dagen. Jeg ved ikke, hvad der er grunden til denne besynderlige politik, at man går til en højere kornpris for at undgå børnetilskud, som man selv har stillet forslag om. Det kunne godt se ud til, at de socialdemokratiske forslag begge to har været paradeforslag, som man ikke ønskede vedtaget, men det kan også være — det er der nogle, der har sagt —, at det er, fordi regeringen har truet socialdemokratiet med valg. Jeg ved det ikke, men der kommer måske en forklaring derpå i løbet af aftenen eller natten, hvor længe denne forhandling nu trækker ud.

Man siger, at en højere brødkornspris er nødvendig for at opretholde brødkornsarealerne. Hertil må for det første svares, at kornet er jo sået, der bliver ikke en tønde brødkorn mere, fordi prisen sættes op; jeg mener iøvrigt heller ikke, at det har nogen samfundsmæssig interesse. Forøvrigt kan jeg sige, at i 1909—14 var der kun en forskel på 50 øre mellem brødkorn og foderkorn, og i 1921 var der en tilsvarende forskel på ca. 50 øre. Når brødkornsarealerne er faldet, så antager jeg, efter det jeg kender til det, at det i første række skyldes, at de mindre brug — altså de, der dyrker mere brødkorn, end de er forpligtet til at aflevere, men som må aflevere kornet, fordi alt brødkorn skal afleveres — skal have byttet med andet korn, og så har man, når de skulle have byttet deres brødkorn med andet korn, givet dem en dårligere vare i stedet for — man har på godt gammelt dansk snydt dem.

Derfor har jeg ønsket, at det skulle stå i den nye lov, at de små brug var frit stillet med hensyn til, om de ville tage byg eller havre i bytte. Det forslag, der er stillet af de fire partier, går ud på, at de kan få byg; det er en forbedring i forhold til den nugældende lov, og derfor vil jeg anbefale, at man stemmer derfor. Jeg vil også anbefale, at man sænker udskrivningens størrelse. Man kunne få min tilslutning til at sænke den, om jeg så må sige lige så meget det skulle være, indtil der slet ikke var nogen udskrivning mere, altså en ubegrænset tilslutning fra min side. Når man sænker udskrivningen, går jeg ud fra, at det er, fordi man var